

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.765 van 18 mei 2016
in de zaak A. 217.862/XIV-36.829**

In zake : Sherefat MOMAND
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dominique Peeters
kantoor houdend te 2300 Turnhout
Pieter De Nefstraat 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van het beroep

Het beroep tot nietigverklaring, ingesteld op 17 december 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 22 oktober 2015 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ahmed Sakhi Mir-Baz, die *loco* advocaat Dominique Peeters verschijnt voor verzoeker, en attaché Anja Billooye, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt België binnen en dient op 5 oktober 2015 een asielaanvraag in. Hij verklaart alsdan van Afghaanse nationaliteit te zijn en 16 jaar oud te zijn. Op 5 oktober 2015 wordt verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van verzoeker.

In het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-Over-Heembeek ondergaat verzoeker op 12 oktober 2015 een medisch onderzoek teneinde zijn leeftijd te schatten. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 22 oktober 2015 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede van Mijnheer Sherefat MOMAND door de dienst Voogdij van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig, genoemd “eerste”, middel de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat uit de bestreden beslissing geen afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker, die een enorme schade zou lijden, en de belangen van de staat, die nihil zijn. Artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 *iuncto* 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: het EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit de motieven een afweging moet blijken of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de beslissing veroorzaakte gevolgen. Zowel de formele- als de materiële motiveringsplicht zijn volgens verzoeker op straffe van nietigheid voorgeschreven en de Raad van State kan nagaan of de dienst Voogdij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of

hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing enkel is gesteund op het op 12 oktober 2015 uitgevoerde leeftijdsonderzoek terwijl hij zijn origineel identiteitsdocument, een *taskara* waaruit blijkt dat hij in 1999 is geboren, nog niet kan voorleggen en hij dit document via zijn familie tracht te verkrijgen. Door niet te wachten op de originele geboorteakte van verzoeker, heeft de dienst Voogdij ten onrechte de bestreden beslissing genomen.

Verzoeker laat verder gelden dat de resultaten van het leeftijdsonderzoek hem niet werden voorgelegd en dat de bestreden beslissing geen informatie bevat over de aard van het ondergane leeftijdsonderzoek noch over de motieven op grond waarvan met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kon worden besloten tot een vermoedelijke leeftijd van 20,4 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. De bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens en niet redelijk. Volgens verzoeker is louter op basis van een onbetrouwbaar medisch onderzoek ten onrechte tot zijn meerderjarigheid besloten en is er minstens twijfel die in zijn voordeel dient te spelen.

Beoordeling

5. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing, die met toepassing van Titel XIII, hoofdstuk 6, “voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”, van de programmawet (I) van 24 december 2002 en dus niet van de vreemdelingenwet is genomen.

Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 8 *iuncto* artikel 14 van het EVRM zou zijn geschonden met de bestreden beslissing. Deze bepalingen houden alleszins geen verband met de in het middel aangevoerde kritiek.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de beslissing wordt vermeld. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan achttien jaar oud is. Het is niet vereist dat het verslag van het medisch onderzoek aan verzoeker werd meegedeeld alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

De bestreden beslissing wordt gedragen door het motief omtrent het resultaat van het medisch onderzoek, dat uitdrukkelijk in die beslissing wordt vermeld. Naar luid van artikel 7, § 1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, “onmiddellijk” een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar. Artikel 7, § 2 van die wet bepaalt dat, indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene jonger is dan achttien jaar en mits voldaan is aan enkele voorwaarden, een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege. Het medisch onderzoek is aldus door de wet zelf ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd.

De verwerende partij was er derhalve niet toe gehouden met het leeftijdsonderzoek te wachten totdat verzoeker zou beschikken over zijn *taskara*. Met de algemene stelling dat het medisch onderzoek onbetrouwbaar is en dat er minstens twijfel is die in zijn voordeel moet spelen, zet verzoeker niet concreet uiteen waarom en maakt hij *a fortiori* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of onredelijk is.

Tot slot had de dienst Voogdij na de vaststelling op grond van het medisch onderzoek dat verzoeker ouder was dan 18 jaar en dus niet voldeed aan de voorwaarden betreffende de voogdij over niet-begeleide minderjarigen, geen andere keuze dan te beslissen tot het verval van de voogdij. Er diende daarom geen afweging van de belangen te worden gemaakt.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien mei tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams